

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

37.

december 3.

A BOLDOGABB CSALÁDOKÉRT! (5. rész)

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott körlevele

Ezen szombaton a Körlevél 3. fejezetét vesszük, amelynek a címe:

A CSALÁD ÉS A HÁZASSÁG KATOLIKUS SZEMMEL

Ez a rész három alfejezetet tartalmaz, amelyben pontosan és részletesen ismerteti a körlevél a katolikus egyház tanítását a házasságról:

- 3.1. A házasság szentsége;**
- 3.2. A házasság felbonthatatlansága;**
- 3.3. A házasság gyümölcse a gyermek.**

Aki követte a megelőző 36 szombat este témáit, annak ez a rész már sok ismétlést tartalmaz. Ezért most azt emelném ki, ami újdonság. Számomra legalábbis a 107.-es pont volt ilyen, ezért ezt a fejezetet most teljes terjedelmében idézzük:

A keresztény ember tudja, hogy az élet, így a családi élet válságaiban sincs magára hagyatva. Emberi szeretetének Isten segítő kegyelme ad erőt. Az ember vágyódik rá, hogy megajándékozzák, de arra is, hogy ő maga ajándékká váljék. Ebben az élményben kiemelkedik saját szűkösi világából, és megtapasztalja Isten gyöngéd segítségét: nemcsak a közös beteljesülésben, a megajándékozottság örömteli élményében, hanem a félreértések, az ellentétek fájdalmas helyzeteiben is. "Ezért az ember elhagyja atyját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy test lesz. Nagy titok ez, én Krisztusra és az egyházra vonatkoztatom" (Ef 5,31-32).

Napjainkban a személyes-partneri kapcsolatokban megnőtt az igény az intimitásra és az érzelmi kielégülésre. Ez személyesebbé, de ugyanakkor törékenyebbé is tette a házasságot. A bensőséges, intenzív érzelmi kapcsolatok

fenntartása az egész személyiséget igénybe veszi, formálja, és folytonosan új feladatok elé állítja. Ezt tudatosan kell vállalniuk a házastársaknak. Nem szabad viszont olyan túlzott követelményeket támasztaniuk egymás iránt, mintha a házastárs lenne az egyetlen, végső és abszolút értelme az életnek. A házastárssal való közös élet, a gyerekek világrahozatala és fölnevelése fontos értelmet ad az életnek, és sok örömmel jár. Egyik sem válhat azonban minden mást kiszorító, abszolút végcélá, valláspótlékká, bálvánnyá. Senki sincs kizárólag a házastársára utalva azért, hogy az élete sikerüljön. Az élet végső célja nem a házasság, hanem beteljesülésünk a végtelen szeretetben, Jézus szavával: az Isten Országá. A házasság út a cél felé, de nem maga a cél, amely az üdvösséget meghozza. A házasság szeretet beágyazódik Isten nagyobb szeretetébe.

Komoly, és rendkívül 'ravasz' tevékenysége a Kísértőnek, amikor úgy kísért meg minket, hogy a párkapcsolatunkban az Isten felé vezető közös utunkon konfliktust támaszt közöttünk.

(Tegnap este a párom hívott imádkozni, és én azt mondtam, hogy nem megyek, nem vagyok olyan lelki állapotban, mert most éppen orrolok rád.) Hány- és hány hasonló eset van a házasságban, amikor becsukjuk az ablakokat, lehúzzuk a redőnyöket a párkapcsolatban rejlő kegyelmi adományok elől. És minél tartósabb ez az elvonulás, annál nehezebb a kilábolás. Az ördög pedig csak mosolyog, mert elérte célját. Elfordított minket azoktól a kegyelmi ajándékoktól, amit Isten a házasság szentsége folytán adni tudna nekünk.

Egyszer egy lelkigyakorlaton hallottuk, hogy ha van ördög, és tartja magát valamire, akkor nyilván ott támad leginkább, ahol nagy az összefogás az Istent kereső emberek között. Számára az a fontos, hogy az ilyen kapcsolatok megfagyjanak a konfliktusok által.

Amikor tehát személy szerint elvben nem akarok letérni az Istenhez vezető útról, de közben a hozzám közeli embertársaimmal meg konfliktusba kerültem, akkor nagy a valószínűsége annak, hogy a gonosz lélek állított egy csapdát, amibe szépen bele is sétáltam.

Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok teste-teteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek. - írja Szt. Pál a rómaiakhoz. (Róm 12.1)